

LBRIS

We know
books

LAURIE GILMORE

**FLORĂRIA
CU POVEȘTI
DE DRAGOSTE**

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA

București

The Daisy Chain Flower Shop
Laurie Gilmore

Copyright © 2026 Laurie Gilmore
Design copertă Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2026
Ilustrație copertă © Kelley Morris/Shannon Associates

Florăria cu povești de dragoste
Laurie Gilmore

Copyright © 2026 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GILMORE, LAURIE

Florăria cu povești de dragoste / Laurie Gilmore;
trad. din limba engleză: Laura Berteanu. –

București: Litera, 2026
978-630-355-779-3

I. Berteanu, Laura (trad.)
821.111

CAPITOLUL 1

Daisy Scott, actuala proprietară a florăriei Coronița de Margarete, era doar una dintr-un lung șir de femei numite Daisy¹. Mama ei fusese numită Daisy. Bunica ei fusese numită Daisy. Aceste nume se întindeau pe cel puțin o sută de ani. Numele era dat din generație în generație, la fel ca florăria, cu tot atâta dăruire cu care erau îngrijite florile. Totul era foarte poetic, iar Daisy a noastră renunțase cu ani în urmă să se mai împotrivescă. Dar, din câte știa, ea era prima dintre ele care fusese blestemată.

Nu că ar fi crezut cu adevărat în blesteme, cel puțin la început. În principal, pentru că nu trăiau în 1850 și avea un creier funcțional. Respinsese complet ideea. Sigur, primele trei nunți pentru care asigurase aranjamentele florale sfârșiseră cu un divorț în mai puțin de un an, dar, din câte știa, lui Jeanie și Logan încă le mergea foarte bine. Asta nu conta?! Și, da, avea un fost soț și un fost logodnic, dar era imposibil ca ghinionul ei în dragoste să se poată transmite altora, nu? Ar fi fost nebunie curată!

Întreaga idee era o nebunie și nici măcar nu credea că oamenilor din oraș le-ar fi păsat vreun pic dacă primarul Kelly n-ar fi balmăjit ceva despre un vis pe care-l avusese la o întâlnire orășenească, cu șase luni în urmă. Se părea că văzuse un nor negru plutind deasupra florăriei, suficient ca să le dea oamenilor apă

¹ În limba engleză, *daisy* înseamnă margaretă. (n.tr.)

la moară. Poveștile despre trecutul ei sordid și despre lungul șir de relații eșuate pe care le lăsase în urmă fuseseră mult exagerate și, firește, se răspândiseră ca focul scăpat de sub control. De atunci, Daisy nu mai primise comenzi decât pentru înmormântări – cu excepția nunții lui Jeanie și Logan –, dar asta se întâmplase datorită lui Annie. Femeia asta putea face orice să se întâmple. Primarul se simțise îngrozitor pentru că își pierduse clienții și, ca să se revanșeze, cumpăra în fiecare sâmbătă buchete mixte. Dar un buchet pe săptămână nu făcea cât o nuntă.

Bărbatul ăla era periculos.

Totuși, Daisy refuza să creadă că era într-adevăr *blestemată*. Dădea vina pe bârfele tipice orașelor mici și pe propriul eșec de a-și găsi un partener potrivit pentru situația curentă. Nu era blestem. Dar, la fel cum se întâmplase în clasa a patra, când încercase cu disperare să-și nege numele și să convingă pe toată lumea să-i spună Jade, nu reușea să scape de teama de blestem. Nici în mintea ei, nici în realitate.

În timp ce stătea la tejeheua magazinului, cu soarele de aprilie trimițându-și razele prin fereastra cu vitralii de deasupra ușii, creând un caleidoscop de culori pe podeaua uzată, fostul ei logodnic intră însoțit de noua lui logodnică, confirmând încă o dată existența blestemelor.

Într-adevăr, un nor negru.

„Nenorocitul...”

– David, bună! „Hm, am părut mult prea veselă. Las-o mai moale, Daisy! Cu siguranță nu poți fi chiar atât de bucuroasă să-ți vezi fostul iubit.” Ce te aduce aici? întrebă ea, dând laoparte de pe tejghea petalele și bucățelele de frunze de la coroana uriașă pe care o făcea pentru o înmormântare.

Era în regulă. Total în regulă că fostul ei logodnic, pe care nu-l mai văzuse de când se despărțiseră și care nici măcar nu locuia în acel oraș, apărea în florăria ei în mod cu totul întâmplător, într-o după-amiază de marți. Și era la fel de atrăgător

ca întotdeauna: cu părul blond aranjat șic, care îi încadra pomeții proeminenți și maxilarul incredibil. *Absolut în regulă!*

– Bună, Daisy.

Fostul ei logodnic, bărbatul alături de care se gândise că avea să-și petreacă tot restul vieții, își lăsă capul într-o parte în timp ce o privea. În timp ce o privea cu milă. În timp ce o privea ca și cum i-ar fi părut rău pentru ea, ca și cum ar fi suferit o tragedie cumplită. Dar singura tragedie fusese provocată de el, când o părăsisese cu o lună înainte de nuntă. Printr-un mesaj. Și tare și-ar fi dorit să poată spune că îl ura. Că depășise tot acel fiasco. Că nu o durea până în adâncul inimii faptul că el se logodise iar, după numai un an de când se despărțiseră, când ea nu reușise nici măcar să iasă la o singură întâlnire cu altcineva. Dar nu putea spune nimic din toate astea.

Daisy ar fi vrut să poată fi o *Jade*. Ar fi vrut ca întreaga sa garderobă neagră să se transfere și interiorului ei. Însă Daisy rămăsese aceeași fetiță pe care mama o îmbrăcase în rochițe galbene până la vârsta de nouă ani. Daisy era sentimentală. Daisy încă era îndrăgostită de David. Și se ura pentru asta.

– Bună, Daisy! Mă bucur tare mult să te cunosc în sfârșit! Ai un magazin adorabil! ciripi femeia de la brațul lui David, în timp ce privea în jur, admirând spațiul plin până la refuz cu flori.

Hailey.

Daisy știa cum o chema doar pentru că îl urmărise ca o obsedată pe David pe internet după ce se terminase totul între ei. Hailey, care lucra în departamentul de marketing al unei firme dintr-un oraș mare, era în zodia leu, adora brunch-urile și – din câte putea vedea Daisy – își petrecea tot timpul liber la sală, sau bând latteuri cu matcha și postând despre asta. Hailey, care avea un nume mult mai cool decât *Daisy*.

Daisy ar fi vrut foarte tare să o urască și pe ea. Dar Hailey zâmbea cu atâta sinceritate în timp ce-și roteia ochii de la tranșafirii proaspeți la buchetele uscate, apoi la plantele în ghivece

de la fereastră, încât lui Daisy îi era greu să facă asta. Părea drăguță. Era drăgălașă. Sincer, Daisy vedea de ce o plăcea David.

– Și eu mă bucur să te cunosc! Ăăă... ce vă aduce aici?

„Traducere: Ce mama naibii căutați în orașul meu? Ați venit în florăria mea doar ca să-mi amintiți ce viață de rahat am?”

O dureau mușchii feței din cauza zâmbetului forțat în care-și contorsionase gura. Sub nici o formă nu avea să lase privirea compătimitoare a lui David s-o afecteze.

Hailey se uită la David, zâmbi larg, arătându-și dinții perfect drepecți, iar David, *David al lui Daisy*, îi zâmbi lui Hailey cu ochii plini de dragoste. Daisy crezu că avea să verse.

– Căutăm locuri potrivite pentru nuntă și mi-am amintit căt de pitoresc este Dream Harbor, spuse el, ca și cum ar fi fost ceva perfect rezonabil, ca și cum nu se băga în orașul *ei*, în viața *ei*. După-amiază mergem să vedem hanul, iar mâine mergem la Ferma de brazi de Crăciun.

– Amândouă par atât de frumoase!

Hailey continua să zâmbească, iar burritoul pe care Daisy îl mâncase la micul-dejun i se ridică și mai sus în gât.

– Desigur, chiar dacă ne căsătorim în oraș, o să găsim pe alt-cineva pentru aranjamentele florale. Ar fi puțin cam ciudat să apelăm la tine, spuse David cu un râset scurt.

– Da, sigur, absolut.

Daisy se forță să râdă și ea, dar ce îi ieși pe gură semănă mai degrabă cu un lătrat. Hailey făcu ochii mari, cu o expresie de îngrijorare.

Cu siguranță, era un nou nivel al iadului. Nu știa ce anume o supăra mai tare: posibilitatea ca fostul ei logodnic să se căsătorească cu noua lui iubită strălucitoare în orașul ei sau faptul că nici măcar nu se alegea cu niște bani din treaba asta. Era suficient ca s-o facă să scoată încă un râset sugrumat. Ceea ce totuși făcu, pentru că Hailey părea pe punctul de a chema o ambulanță.

– Dacă nu cumva te face să te simți prost...

David își lăsă din nou capul într-o parte, ca și cum s-ar fi uitat la un cățeluș rănit.

– M-am gândit că a trecut un an și că am mers amândoi mai departe...

– Sigur! Sigur că am mers mai departe!

Dumnezeule mare, țipa? Părea să-și fi pierdut controlul asupra vocii. Mai scoase un râset de hienă, iar Hailey se trase câțiva pași mai departe de teighea.

– Eu o să mă uit puțin pe aici... spuse ea, îndepărtându-se, dar nu înainte de a-i arunca lui David o privire care spunea clar că voia să clarifice treaba cu fosta lui logodnică nebună.

– Uite, Daisyboo...

David se aplecă spre ea, sprijinindu-și brațele puternice de teighea; mirosul parfumului scump cu care se dăduse era mai puternic decât parfumul florilor.

– Nu-mi spune așa, șopti Daisy, deși inima îi tresărise când își auzise fostul nume de alint.

Chiar era blestemată. Blestemată să aleagă bărbați care nu o iubeau.

– Scuze, din obișnuință. Se uită la ea cu zâmbetul ăla afurisit de fermecător, zâmbetul care o păcălise, o făcuse să creadă că o iubea. Voiam doar să-ți spun că, dacă e prea mult, plecăm imediat... Doar că lui Hailey îi place foarte mult aici... Și mă gândeam că ne-am putea comporta ca niște adulți.

– Evident că-i place. Cui nu-i place aici?

Daisy își mușcă limba, încercând cu disperare să nu-l lase pe David să vadă cât era de nefericită și de singură.

Era adevărat. Toată lumea iubea orașelul Dream Harbor. Cumva, reușise să uite acest amănunt în anul în care fusese plecată. În anul pe care-l petrecuse cu David, când se mutase în apartamentul *lui*, în care locuise mai aproape de metropolă pentru ca el să poată ajunge mai ușor la slujba *lui*, în care se întâlneau doar cu prietenii *lui*.

Uitase cât de mult iubea în secret magazinașul ăla, cât de mult îi lipsea să-și vadă oricând prietenii, părinții și bunicii.

Nu că ar fi recunoscut-o.

Nu că n-ar fi avut încă senzația că dăduse greș cu ceva.

În dragoste, în principiu.

În încercarea de a clădi o relație funcțională.

Poate că-și iubea florăria, dar asta nu schimba faptul că, de când se întorsese, își amintea în fiecare clipă ce pierduse.

Clopoțelul de deasupra ușii anunță sosirea unui nou client, oferindu-i lui Daisy un scurt moment de pauză. Îl cunoștea de undeva pe bărbatul care intră. De la cafenea, poate? Sau de la nunta lui Jeanie! Elliot. Așa-l chema. Tipul cu ochelari care se tot uita la ea. Așa cum făcea acum. Ca un căprior între faruri când Daisy îi surprindea privirea. Dar un căprior drăgălaș, cu obraji ușor îmbujorați și părul ciufulit de parcă abia s-ar fi trezit.

Și Daisy nu ar fi putut spune dacă fața enervant de frumoasă a lui David, sau fundul lui Hailey, lucrat la sală, sau amintirea felului în care o privise Elliot la nuntă – ca și cum ar fi dorit-o – o determină să facă următorul lucru. Cu siguranță nu fusese un gând rațional.

Dar, când luptai împotriva unui blestem, poate că era mai bine să abandonezi complet realitatea.

– Sincer, David, eu n-am nici o problemă. Cum ai spus și tu, amândoi am mers mai departe. Daisy zâmbi și-i făcu semn lui Elliot, care stătea în prag. De fapt, acesta este iubitul meu. Elliot, vino să te prezint!

CAPITOLUL 2

Elliot evitase florăria din două motive. Ambele legate de femeia cam trăsnită care-i făcea acum cu mâna și spunea că era iubitul ei.

Daisy.

Frumoasa, drăgălașa Daisy.

Daisy, la care se gândise mult prea mult de când sosise în oraș. În acel moment, el locuia acolo doar de câteva luni, încă întrebându-se de ce alesese tocmai acel orașel ca să se ascundă. Apoi o văzuse pe ea năvălind la o întâlnire orășenească de parcă ar fi fost la ea acasă.

Și aproape că se îndrăgostise de ea.

Un obicei îngrozitor de-al lui.

Iar acesta era motivul numărul unu pentru care evita drăguța florărie de pe Strada Mare și pe proprietara lui la fel de drăguță. Elliot se mutase în Dream Harbor ca să uite de dragoste. Ca să o evite complet, dacă era posibil. După doi ani, încă nu reușise să scape de sentimentul de eșec și de durerea pe care i le lăsase divorțul, iar gândul de a încerca din nou nu-l atrăgea deloc.

Abia dacă o cunoștea pe Daisy. Dar se cunoștea pe sine și deja făcuse o pasiune absurdă pentru femeia asta, bazată aproape complet pe felul în care se certa cu toată lumea la întrunirile orășenești și pe modul în care arăta într-un tricou negru și strâmt. Ca acela pe care-l purta acum. Chiar și cu șorțul vechi,

cu margarete șterse, pe care-l avea pe deasupra, tot vedea cum îi scotea în evidență toate curbele.

Elliot înghiți cu greu în sec.

Nu ar fi trebuit să se uite la curbele lui Daisy. Cu siguranță curbele lui Daisy nu puteau duce la nimic bun. Cel puțin pe termen lung. Pe termen scurt, era sigur că ademenitoarele curbe ale lui Daisy l-ar fi condus spre tot felul de experiențe uimitoare.

Dar nu avea nici o importanță, pentru că al doilea motiv pentru care se ținuse departe era ceva mai absurd, dar legat de primul. Daisy era blestemată. Nu că Elliot ar fi crezut în blesteme, dar, dacă era să dea crezare bârfelor din oraș, Daisy lăsa în urmă inimi frânte oriunde se ducea – iar inima lui Elliot era deja destul de frântă. Era convins că nici măcar nu mai funcționa, așa că povestea cu tricoul negru al lui Daisy era complet irelevantă.

– *Elliot!*

Vocea lui Daisy îi făcu ochii să i se mute de la tricou la fața ei. Avea ochii mari, aproape imploratori. În mod evident, voia să intre în joc, oricare ar fi fost jocul ei, dar în mintea lui nu mai era decât un singur gând: „Știe cum mă cheamă“.

Elliot avea tendința să se amestece în mulțime. Să se ascundă, cum spunea fratele lui. Era doar timid, insista mama lui. Dar Elliot nu era sigur nici de una, nici de cealaltă. El era observator. Îi plăcea să privească oamenii și nu simțea o mare nevoie de a se arunca în mijlocul acțiunii. O atitudine pe care cei mai mulți o găseau fie dubioasă, fie plictisitoare.

La un moment dat însă, Daisy îi aflase numele.

Și se părea că, în clipa aceea, avea nevoie de el.

– Vino să ți-l prezint pe David, spuse ea din nou, ridicând vocea la fiecare cuvânt. Știi care David, *fostul* meu logodnic. Ți-am spus despre el.

Ridică dramatic sprâncenele, ca și cum ar fi așteptat ca el să-și amintească replica.

Era timpul să intre în acțiune.

– David, da, sigur, spuse el, făcând un pas în față și ducându-se să-i strângă mâna. Mă bucur să te cunosc!

Dacă exista un lucru pe care să-l înțeleagă Elliot, acestea erau durerea și jena de a da nas în nas cu *fosta* iubită și noul său partener. Trecuse de prea multe ori prin asta înainte să se mute acolo.

Daisy mimă din buze *mulțumesc* peste umărul lui David și ieși repede de după tejghea ca să vină lângă Elliot. Îi luă mâna, trecându-și degetele printre ale lui, iar Elliot trebui să înghiță în sec ca să-și înăbușe oftatul surprins ce voia să-i scape de pe buze. Trecuse mult timp de când îl ținuse cineva de mână. Iar mâna lui Daisy era atât de caldă, de mică și de perfectă.

– Nu știam că ai pe cineva, spuse David, în mod evident încă încercând să-și dea seama ce se întâmpla, în timp ce Elliot încerca să nu se fâstâcească fiindcă îl ținea o fată de mână, de parcă ar fi avut 12 ani.

– Da, am pe cineva. Vocea lui Daisy încă era ușor forțată, așa că Elliot îi strânse ușor mâna. Se uită la el cu un zâmbet surprins. Am pe cineva, spuse ea din nou, trăgându-și umerii în spate. Nu își etalează toată lumea relațiile pe rețelele de socializare, David. David se încruntă, dar Daisy se lansă în atac, de data asta cu ochii pe Elliot: Îl cheamă Elliot și e...

Vocea i se stinse și făcu ochii mari, cuprinsă de panică. Bun, așadar aflase cum îl chema, dar se părea că asta era tot.

– Sunt arhitect, spuse el. Își îndreptă din nou atenția asupra lui David, ca să evite ochii de culoarea chihlimbarului ai lui Daisy. Nici măcar nu știa că exista așa ceva. Ochi de culoarea chihlimbarului. Clătină din cap. Nu era important în clipa de față. Lucrez la renovarea hanului.

Când auzi că era vorba de han, femeia care era în mod evident noua iubită a lui David veni repede lângă el.

– Renovează atât de curând? N-aș vrea să ne afecteze ziua nunții.

Pe frunte îi apăru o cută de îngrijorare.